

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

4. oktober 2018*

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – kompetence vedrørende forældreansvar – forordning (EF) nr. 2201/2003 – artikel 15 – henvisning til en ret, der er bedre egnet til at behandle sagen – anvendelsesområde – artikel 19 – litispendens«

I sag C-478/17,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Tribunalul Cluj (appelleret i Cluj, Rumænien) ved afgørelse af 17. juli 2017, indgået til Domstolen den 9. august 2017, i sagen

IQ

mod

JP,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.L. da Cruz Vilaça, og dommerne E. Levits, A. Borg Barthet (refererende dommer), M. Berger og F. Biltgen,

generaladvokat: M. Wathelet

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- den rumænske regering, først ved R.H. Radu, C.-M. Florescu og R. Mangu, derefter ved C.-R. Canțâr, C.-M. Florescu og R. Mangu, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved M. Wilderspin og D. Calciu, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 10. juli 2018,

afsagt følgende

* Processprog: rumænsk.

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel forelæggelse vedrører fortolkningen af artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT 2003, L 338, s. 1).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet under en sag mellem IQ og JP vedrørende bl.a. forældremyndigheden over deres tre fælles børn efter deres skilsmisse.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 Følgende fremgår af 12. og 13. betragtning til forordning nr. 2201/2003:
 - »(12) De kompetenceregler, der fastsættes i denne forordning for sager vedrørende forældreansvar, er udformet under hensyntagen til barnets bedste og bygger navnlig på kriteriet om nærhed. Dette betyder, at kompetencen først og fremmest bør tilfalde retterne i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, undtagen i visse situationer, hvor barnets opholdssted ændres, eller hvor indehaverne af forældreansvar har aftalt andet.
 - (13) Af hensyn til barnets bedste åbner denne forordning mulighed for, at den kompetente ret undtagelsesvis og på visse betingelser kan henvise en sag til en ret i en anden medlemsstat, hvis denne anden ret er bedre egnet til at behandle sagen. [...]«
- 4 Forordningens artikel 1 med overskriften »Anvendelsesområde« bestemmer i stk. 1:

»Denne forordning finder anvendelse på det civilretlige område, uanset domsmyndighedens art, for spørgsmål vedrørende:

[...]

b) tilkendelse, udøvelse, delegation samt hel eller delvis frakendelse af forældreansvar.«
- 5 Nævnte forordnings artikel 2, nr. 1), har følgende ordlyd:

»I denne forordning forstås ved:

»ret«: alle myndigheder i medlemsstaterne med kompetence i spørgsmål, der falder ind under denne forordnings anvendelsesområde som defineret i artikel 1.«
- 6 I afdeling 1 i kapitel II i samme forordning fastsættes reglerne om retternes kompetence i spørgsmål vedrørende skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab. I denne afdeling 1 i forordning nr. 2201/2003 bestemmer artikel 3, stk. 1, med overskriften »Generel kompetence« følgende:

»Kompetencen til at træffe afgørelse om spørgsmål vedrørende skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab ligger hos retterne i den medlemsstat:

a) på hvis område

[...]

– sagsøgte har sit sædvanlige opholdssted, [...]

[...]«

7 Forordningens kapitel II, afdeling 2, fastsætter i artikel 8-15 en række regler om kompetence vedrørende forældreansvar.

8 Nævnte forordnings artikel 8 med overskriften »Generel kompetence« fastsætter:

»1. Kompetencen til at træffe afgørelse om spørgsmål vedrørende forældreansvar over for et barn ligger hos retterne i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted på det tidspunkt, hvor sagen anlægges.

2. Stk. 1 finder anvendelse med forbehold af artikel 9, 10 og 12.«

9 Samme forordnings artikel 12 med overskriften »Aftale om værneting« bestemmer i stk. 1 og 2:

»1. Den ret i en medlemsstat, der i medfør af artikel 3 udøver sin kompetence til at træffe afgørelse om en begæring om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab, har kompetence i ethvert spørgsmål vedrørende forældreansvar, der har tilknytning til den pågældende begæring:

a) hvis mindst én af ægtefællerne har forældreansvar over for barnet,

og

b) hvis denne rets kompetence på det tidspunkt, hvor sagen anlægges, udtrykkeligt eller på anden utvetydig måde er accepteret af ægtefællerne og af indehaverne af forældreansvar og er til barnets bedste.

2. Kompetencen i medfør af stk. 1 ophører, så snart

a) der er truffet endelig afgørelse om imødekommelse eller afvisning af begæringen om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskabet, eller

b) der, såfremt der stadig verserer en sag om forældreansvar på det i litra a) nævnte tidspunkt, er truffet endelig afgørelse i denne sag, eller

c) de i litra a) og b) nævnte sager er afsluttet af anden grund.«

10 Følgende fremgår af artikel 15 i forordning nr. 2201/2003 med overskriften »Henvisning til en ret, der er bedre egnet til at behandle sagen«:

»1. Undtagelsesvis kan en ret i en medlemsstat, der har kompetence til at påkende sagens realitet, hvis den finder, at en ret i en anden medlemsstat, som barnet har en særlig tilknytning til, er bedre egnet til at behandle sagen eller en specifik del af sagen, såfremt dette er til barnets bedste:

a) udsætte behandlingen af sagen eller den specifikke del heraf og opfordre parterne til at anlægge sag ved retten i den pågældende anden medlemsstat i overensstemmelse med stk. 4, eller

b) anmode en ret i en anden medlemsstat om at erklære sig kompetent i overensstemmelse med stk. 5.

2. Stk. 1 finder anvendelse:

- a) på anmodning af en af parterne
- b) af rettens egen drift, eller
- c) på anmodning af en ret i en anden medlemsstat, som barnet har en særlig tilknytning til, jf. stk. 3.

Henvisningen kan dog kun finde sted af rettens egen drift eller på anmodning af en ret i en anden medlemsstat, hvis i det mindste én af parterne er indforstået hermed.

3. Barnet anses for at have en særlig tilknytning til en medlemsstat som omhandlet i stk. 1:

- a) hvis barnet har fået sit sædvanlige opholdssted i den pågældende medlemsstat, efter at sagen er anlagt ved den i stk. 1 omhandlede ret
- b) hvis barnet tidligere havde sit sædvanlige opholdssted i den pågældende medlemsstat
- c) hvis barnet er statsborger i den pågældende medlemsstat
- d) hvis en indehaver af forældreansvar har sit sædvanlige opholdssted i den pågældende medlemsstat, eller
- e) hvis barnets formue befinder sig i den pågældende medlemsstat, og sagen vedrører foranstaltninger til beskyttelse af barnet i tilknytning til forvaltning eller bevarelse af denne formue eller disponering herover.

4. Den ret i den første medlemsstat, der har kompetence til at påkende sagens realitet, fastsætter et tidsrum, inden for hvilket der skal anlægges sag ved en ret i den anden medlemsstat i overensstemmelse med stk. 1.

Er sagen ikke anlagt inden udløbet af dette tidsrum, fortsætter den ret, ved hvilken sagen er anlagt, med at udøve sin kompetence i overensstemmelse med artikel 8-14.

5. Retten i den anden medlemsstat kan, hvis dette på grund af sagens særlige omstændigheder er til barnets bedste, erklære sig kompetent inden seks uger efter, at sagen er anlagt, eller anmodningen er modtaget i medfør af stk. 1, litra a) eller b). I så fald erklærer den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, sig inkompetent. Erklærer retten i den anden medlemsstat sig ikke kompetent, fortsætter den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, med at udøve sin kompetence i overensstemmelse med artikel 8-14.

6. Ved anvendelsen af denne artikel arbejder retterne sammen, enten direkte eller gennem de centralmyndigheder, der er udpeget i medfør af artikel 53.«

- 11 Afdeling 3 med overskriften »Fælles bestemmelser« i denne forordnings kapitel II indeholder bl.a. artikel 19, som under overskriften »Litispens og indbyrdes sammenhængende krav« i stk. 2 og 3, fastsætter:

»2. Såfremt der anlægges sag vedrørende forældreansvar over for et barn, som har samme genstand og hviler på samme grundlag, ved retter i forskellige medlemsstater, udsætter enhver anden ret end den, ved hvilken der først er anlagt sag, på embeds vegne sagen, indtil denne rets kompetence er fastslået.

3. Når det er fastslået, at den ret, ved hvilken der først er anlagt sag, er kompetent, erklærer enhver anden ret sig inkompetent til fordel for den første.

Den part, der anlagde sag ved en anden ret, kan i så fald fremsætte sit krav for den ret, ved hvilken der først blev anlagt sag.»

Rumænsk ret

- 12 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at artikel 448, stk. 1, nr. 1, i Codul de procedură civilă român (den rumænske civile retsplejelov) fastsætter, at afgørelser om forældreansvar, der træffes i første instans, er eksigible. Ifølge de rumænske retsplejeregler kan retsafgørelser, der træffes i første instans på forældremyndighedsområdet, desuden kun ophæves, såfremt appellen tages til følge.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 13 JP og IQ fik, mens de var gift, tre børn, som siden 2012 har boet sammen med deres mor, IQ, i Det Forenede Kongerige.
- 14 Den 26. november 2014 fremsatte IQ begæring ved Judecătoria Cluj-Napoca (retten i første instans i Cluj-Napoca) om skilsmisse fra sin mand, JP, der er bosiddende i Floreşti (Rumænien). Hun nedlagde ligeledes påstand for Judecătoria Cluj-Napoca (retten i første instans i Cluj-Napoca) om, at hun blev tilkendt den fulde forældremyndighed over de tre børn født i ægteskabet, om, at børnene skal bo hos hende, og om, at JP pålægges at betale underholdsbidrag til børnenes underhold og uddannelse.
- 15 JP fremsatte et modkrav, hvorved han begærede skilsmisse efter fælles overenskomst, subsidiært på grundlag af begges forhold, samt nedlagde påstand om fælles forældremyndighed over de tre børn født i ægteskabet og om fastlæggelse af en ordning til opretholdelse af det personlige forhold til børnene.
- 16 I retsmødet den 28. september 2015 prøvede Judecătoria Cluj-Napoca (retten i første instans i Cluj-Napoca) sin internationale kompetence og erklærede sig for kompetent til at påkende sagen. Da parterne var enige om en skilsmisse efter fælles overenskomst, konstaterede nævnte ret, at betingelserne for, at den kunne tage stilling til denne påstand, var opfyldt. Den bevilligede derfor skilsmisse efter fælles overenskomst og behandlede de accessoriske påstande særskilt i forhold til skilsmissen, hvorefter den fortsatte sin behandling og berammede et retsmøde med henblik på bevisførelsen.
- 17 Ved civil dom tog Judecătoria Cluj-Napoca (retten i første instans i Cluj-Napoca) delvis IQ's krav og JP's modkrav til følge, idet den tilkendte fælles forældremyndighed over de tre børn født i ægteskabet, bestemte, at børnene skulle bo hos IQ, fastsatte størrelsen af det underholdsbidrag, som JP skulle betale, og fastlagde en ordning til opretholdelse af faderens personlige forhold til børnene.
- 18 Den 7. september 2016 appellerede IQ og JP denne afgørelse til den forelæggende ret Tribunalul Cluj (appeldomstolen i Cluj, Rumænien).
- 19 Ved denne ret har IQ nedlagt påstand om, at hun tilkendes den fulde forældremyndighed, og at der fastsættes en mere restriktiv ordning til opretholdelse af faderens personlige forhold til børnene. JP har nedlagt påstand om, at denne ordning udvides.
- 20 Den 26. december 2016 anlagde IQ sag ved High Court of Justice (England & Wales), Family Division (family court), Birmingham (ret i første instans (England og Wales), afdelingen for familieretlige sager mv., Birmingham, Det Forenede Kongerige) med påstand om tilhold mod JP. Den 3. januar 2017 nedlagde hun ligeledes påstand om, at denne ret tager stilling til forældremyndigheden og til betingelserne for JP's samværsret.

- 21 Samme dato vedtog nævnte ret en foreløbig foranstaltning, som fratog faderen forældremyndigheden, indtil der var truffet endelig afgørelse i sagen. Den 2. februar 2017 opfordrede nævnte ret ligeledes den forelæggende ret til at erklære sig inkompetent, idet børnenes bopæl efter forældrenes fælles overenskomst er Det Forenede Kongerige.
- 22 Ved kendelse af 6. juli 2017 anmodede High Court of Justice (England & Wales), Family Division (family court), Birmingham (ret i første instans (England og Wales), afdelingen for familieretlige sager mv., Birmingham) den rumænske ret om at henvise sagen til den førstnævnte ret på grundlag af artikel 15 i forordning nr. 2201/2003 med den begrundelse, at denne ret – eftersom de tre berørte børn i hvert fald siden 2013 havde haft deres sædvanlige opholdssted i Det Forenede Kongerige og i hele den periode, hvor sagen verserede ved de rumænske retter – var en ret, der er bedre egnet til at behandle sagen som omhandlet i denne bestemmelse.
- 23 Den forelæggende ret har anført, at den ret, der i det foreliggende tilfælde er blevet anmodet om at henvise sagen, påkender sagen på appeltrinnet, og at der allerede er blevet truffet en afgørelse i første instans.
- 24 Den forelæggende ret ønsker oplyst, hvilken betydning denne sidstnævnte afgørelse skal tillægges, eftersom den ifølge den rumænske civile retsplejelovs artikel 448, stk. 1, nr. 1, i princippet er eksigibel, således at JP, så længe denne afgørelse ikke er blevet ophævet, kan kræve, at den fuldbyrdes.
- 25 Hvis den forelæggende ret skal henvise sagen til High Court of Justice (England & Wales), Family Division (family court), Birmingham (ret i første instans (England og Wales), afdelingen for familieretlige sager mv., Birmingham) på grundlag af artikel 15 i forordning nr. 2201/2003, har den imidlertid ikke mulighed for at træffe afgørelse i den appelsag, som er blevet indbragt for den af IQ og JP, således at den afgørelse, der blev truffet i første instans, derfor fortsat vil eksistere i overensstemmelse med den rumænske civile retsplejelov.
- 26 På denne baggrund har Tribunalul Cluj (appellretten i Cluj) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Henviser udtrykket »en ret i en medlemsstat, der har kompetence til at påkende sagens realitet«, i artikel 15 [i forordning nr. 2201/2003] såvel til retter, der påkender sagen i første instans, som til appeldomstole? Det ønskes oplyst, om en sag på grundlag af artikel 15 i forordning nr. 2201/2003 kan henvises til en ret, der er bedre egnet, såfremt den kompetente ret, der anmodes om at henvise sagen til en ret, der er bedre egnet, er en appeldomstol, hvorimod den ret, der er bedre egnet, er en ret i første instans.
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, hvorledes skal den kompetente ret, som henviser sagen til den ret, der er bedre egnet, da forholde sig med hensyn til den afgørelse, der er truffet i første instans?«

Om de præjudicielle spørgsmål

- 27 Indledningsvis bemærkes, at den i hovedsagen omhandlede situation er kendetegnet ved det forhold, at de to retter, den rumænske ret og retten i Det Forenede Kongerige, udleder deres kompetence af forordning nr. 2201/2003.
- 28 Det fremgår således af de for Domstolen forelagte sagsakter, at de rumænske retter har efterprøvet deres kompetence og har erklæret sig for kompetente i medfør af artikel 12, stk. 1, i forordning nr. 2201/2003, sammenholdt med nævnte forordnings artikel 3, stk. 1, mens retten i Det Forenede

Kongerige, der er den ret, ved hvilken der er anlagt sag sidst, udleder sin kompetence vedrørende forældreansvar af artikel 8 i forordning nr. 2201/2003, eftersom de tre børn har deres sædvanlige opholdssted i Det Forenede Kongerige, hvor de siden 2012 har boet med deres mor.

- 29 Som generaladvokaten har anført i punkt 47 i forslaget til afgørelse, skal det med henblik på besvarelsen af de forelagte spørgsmål undersøges, om artikel 15 i forordning nr. 2201/2003 skal fortolkes således, at den finder anvendelse i en situation, hvor retterne i de to omhandlede medlemsstater er kompetente til at påkende sagens realitet i medfør af denne forordnings artikel 8 og 12.
- 30 I denne henseende bemærkes, at artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 2201/2003 fastsætter muligheden for, at en ret i en medlemsstat, der har kompetence til at påkende en sags realitet, kan henvise sagen eller en specifik del af sagen til en ret i en anden medlemsstat, som barnet har en særlig tilknytning til, hvis sidstnævnte ret er bedre egnet til at behandle sagen, og såfremt dette er til barnets bedste.
- 31 Denne artikel 15, som er indeholdt i afdeling 2 af kapitel II i forordning nr. 2201/2003, der fastsætter en række kompetenceregler i sager om forældreansvar, fastsætter en specifik kompetenceregel, som fraviger den i forordningens artikel 8 fastsatte generelle kompetenceregel, hvorefter det er retterne ved barnets sædvanlige opholdssted, der har kompetence til at påkende sagens realitet (dom af 27.10.2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, præmis 29).
- 32 Artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 2201/2003 gør det dermed muligt at henvise en konkret sag til en ret i en anden medlemsstat end den, hvori den sædvanligvis kompetente ret er beliggende, idet en sådan henvisning, således som det fremgår af 13. betragtning til forordningen, for det første skal opfylde nogle specifikke betingelser og for det andet kun kan ske undtagelsesvis (dom af 27.10.2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, præmis 47).
- 33 Det følger heraf, at artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 2201/2003 gør det muligt for den ret, der sædvanligvis er kompetent til at træffe afgørelse vedrørende forældreansvar, uanset om det er i medfør af den generelle kompetenceregel i denne forordnings artikel 8, stk. 1, eller ved en aftale om værneting på grundlag af nævnte forordnings artikel 12, at overføre sin kompetence vedrørende hele eller en specifik del af den sag, som er indbragt for den, til en ret, som sædvanligvis ikke har kompetence på området, men som i den foreliggende situation må anses for at være »bedre egnet« til at påkende sagen.
- 34 Med henblik på at afgøre, hvilken ret der er bedre egnet til at påkende den konkrete sag, er det bl.a. nødvendigt at udpege den ret i en anden medlemsstat, hvortil det pågældende barn har »en særlig tilknytning« (jf. i denne retning dom af 27.10.2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, præmis 50).
- 35 I henhold til Domstolens praksis skal der med henblik på at fastlægge, om en sådan tilknytning foreligger i en konkret sag, henvises til de forhold, som er opregnet udtømmende i artikel 15, stk. 3, litra a)-e), i forordning nr. 2201/2003. Det følger heraf, at de sager, hvor disse forhold ikke foreligger, på forhånd er udelukket fra henvisningsordningen (dom af 27.10.2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, præmis 51).
- 36 Det skal fastslås, at den i hovedsagen omhandlede situation, hvor børnene har boet og stadig har deres sædvanlige opholdssted i Det Forenede Kongerige – som er den medlemsstat, i forhold til hvilken det skal fastslås, om en sådan tilknytning foreligger – ikke kan sidestilles med nogen af de forhold, der er opregnet i denne bestemmelse.

- 37 Nærmere bestemt bemærkes, at det forhold, der er opregnet i artikel 15, stk. 3, litra b), i forordning nr. 2201/2003, hvorefter »hvis barnet tidligere havde sit sædvanlige opholdssted i den pågældende medlemsstat«, nødvendigvis henviser til en situation, hvor barnet har boet, men ikke længere har sit sædvanlige opholdssted i den medlemsstat, i forhold til hvilken det skal fastslås, om en sådan tilknytning foreligger.
- 38 De i denne forordnings artikel 15, stk. 3, opregnede forhold henviser desuden alle – hvis ikke udtrykkeligt, så i det mindste efter deres indhold – til en nærhed mellem det af sagen berørte barn og en anden medlemsstat end den, hvor den ret, som er kompetent til at påkende sagen på grundlag af forordningens artikel 8, stk. 1, eller artikel 12, er beliggende (jf. analogt dom af 27.10.2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, præmis 52).
- 39 Det følger heraf, at retten i en anden medlemsstat, hvortil det berørte barn har en særlig tilknytning, og som er bedre egnet til at påkende sagen, som omhandlet i artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 2201/2003, ikke kan være den ret, der sædvanligvis har kompetence til at påkende sagen på grundlag af denne forordnings artikel 8 eller 12.
- 40 Det følger af ovenstående betragtninger, at artikel 15 i forordning nr. 2201/2003 skal fortolkes således, at den ikke finder anvendelse i en situation, hvor retterne i de to medlemsstater er kompetente til at påkende sagens realitet på grundlag af denne forordnings artikel 8 og 12.
- 41 Enhver anden fortolkning ville for det første stride imod EU-lovgivers ønske, som er nævnt i nærværende doms præmis 32, og som klart kommer til udtryk i 13. betragtning til forordning nr. 2201/2003 og i selve ordlyden af denne forordnings artikel 15, om at gøre den i denne bestemmelse fastsatte henvisningsordning til en undtagelse.
- 42 Det bemærkes for det andet, at der i kapitel II og III i forordning nr. 2201/2003 bl.a. er fastsat regler om kompetence såvel som om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende forældreansvar, hvilke regler sigter mod at garantere retssikkerheden (jf. i denne retning dom af 13.10.2016, Mikołajczyk, C-294/15, EU:C:2016:772, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).
- 43 En fortolkning af artikel 15 i forordning nr. 2201/2003 således at den tillader, at en sag henvises, selv om betingelserne for anvendelse af denne bestemmelse ikke er opfyldt, vil imidlertid være i strid med de i nævnte forordning fastsatte regler om kompetencefordeling og derfor med det af EU-lovgiver forfulgte retssikkerhedshensyn.
- 44 For det tredje ville en sådan fortolkning i en situation som den i hovedsagen omhandlede betyde, at nævnte forordnings artikel 19, stk. 2, som tager sigte på at løse de situationer vedrørende forældreansvar, hvor retter, der er beliggende i forskellige medlemsstater, er kompetente, ville miste sin betydning.
- 45 Denne bestemmelse fastsætter således, at såfremt der anlægges sag med samme genstand og på samme grundlag vedrørende forældreansvar over for et barn ved retter i forskellige medlemsstater, udsætter enhver anden ret end den, ved hvilken der først er anlagt sag, på embeds vegne sagen, indtil denne rets kompetence er fastslået.
- 46 I den foreliggende sag fremgår det af de sagsakter, som Domstolen råder over, at betingelserne for nævnte bestemmelses anvendelse er opfyldt. Det tilkommer derfor High Court of Justice (England & Wales), Family Division, Family Court, Birmingham (ret i første instans (England og Wales), afdelingen for familieretlige sager mv., Birmingham), der er den ret, ved hvilken der er anlagt sag sidst, på embeds vegne at udsætte sagen, indtil det er fastslået, om den forelæggende ret, ved hvilken der først er anlagt sag, er kompetent.

- 47 I denne henseende har den forelæggende ret, som nævnt i nærværende doms præmis 28, efterprøvet sin kompetence, og den har erklæret sig kompetent på grundlag af artikel 12 i forordning nr. 2201/2003. Det tilkommer ikke desto mindre denne ret at efterprøve, om dens kompetence er ophørt i medfør af nævnte artikels stk. 2.
- 48 For så vidt som artikel 15 i forordning nr. 2201/2003, således om det er blevet anført i nærværende doms præmis 40, skal fortolkes således, at den ikke finder anvendelse på en situation som den i hovedsagen omhandlede, er det uforholdsmæssigt at besvare spørgsmålene om fortolkningen af betingelserne for anvendelsen af denne artikel.
- 49 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det fastslås, at artikel 15 i forordning nr. 2201/2003 skal fortolkes således, at den ikke finder anvendelse på en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor de to retter, ved hvilke der er anlagt sag, er kompetente til at påkende sagens realitet i medfør af henholdsvis forordningens artikel 12 og 8.

Sagsomkostninger

- 50 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Femte Afdeling) for ret:

Artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 skal fortolkes således, at den ikke finder anvendelse på en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor de to retter, ved hvilke der er anlagt sag, er kompetente til at påkende sagens realitet i medfør af henholdsvis forordningens artikel 12 og 8.

Underskrifter